

Уместо масе људи на окупу, да празне улице и седење код куће, доведу до пада подршке председнику Србије и његовој Српској напредној странци.

Било би то супротно свему што нас досадашња српска политика учи – а то је да су потребна велика окупљања и масовни протести да би се нека власт уздрмала и сменила, а друга устоличила.

Будући да и Вучић влада супротно свему што је пре њега важило у нашој политици, то су нове ситуације по њега ризичније од понављања прошлости. Посебно ако је то понављање пука парола „победили смо Слободана Милошевића, победићемо и Вучића“, намењена осокољавању оних који и иначе нису гласачи СНС-а.

По Вучићеву власт у садашњем тренутку постоји једна изразито неповољна околност и једна која му иде на руку. □ Лош по њега је тајминг, односно тренутак у коме се десила светска корона зараза.

У Србији је рат против вируса ковид 19 проглашен у време званичне изборне кампање. То значи да ће се по укидању ванредног стања избори наставити тамо где су стали. Али, то такође значи да су ковид 19 и дан гласања временски преблизу.

Све што се догађа у време короне, догађа се и у изборно време и неизбежно је кампања, поход на свест и глас бирача. Вучић је у временском теснацу и без могућности да оно лоше што се деси током короне ублажи тиме што би сећања и осећања људи почела да бледе.

А ограничење слободе, макар и због обавезног карантина, људи лоше подносе. Само одлагање избора, иако због смртоносне болести, непријатно се поклапа са захтевом опозиције која је организовала протесте.

Та опозиција у Савезу за Србију је упорно тражила да се избори уместо у пролеће одрже на јесен. То што су избори обустављени, а не одложени неће мењати много на утиску.

Али, ту је околност која иде Вучићу на руку, а то је да опозиција нема личност ни странку, која би могла да придобије незадовољне влашћу и поверење оних који су у СНС изгубили веру. Полазиште је да би та личност морала да предводи демонстрације и јавно исказивање отпора власти.

У светлу тога „остатак код куће“ спрам разних грађанских отпора, шеталица, камиона са озвучењем, викенд демонстрација, говора и мегафона, делује као погрешна бајка.

И као нешто што није у складу са политичком митологијом протеста 90-тих, од Деветог марта, до грађанских демонстрација 96/97 и антивучићевских викенд протеста „1 од 5 милиона“ 2018/2020.

Проблем је међутим у следећем – као крајњи исход демонстрација 90-тих Слободана Милошевића није на изборима победио неки њихов организатор. Није то био Вук Драшковић, ни Весна Пешић, а ни Зоран Ђинђић.

Милошевића је победио Војислав Коштуница, чија странка у организацији демонстрација 96/97 није учествовала. Било је појединачних случајева, на пример председник омладине ДСС се први попео на споменик Кнезу Михајлу и развио заставу када су у изборној ноћи стигле вести о победи опозиционе коалиције Заједно у више градова и општина. Али, ДСС није учествовао, нити је Коштуница држао мегафон и организовао демонстрације.

Он јесте говорио на скуповима у изборној кампањи, али то је била друга врста окупљања, то нису били протести.

У том смислу, позиција Војислава Коштунице је била на граници онога што бисмо данас могли назвати сарадничком опозицијом. Слична ствар се догодила и приликом промене власти ДС-а.

За коалицију под вођством Бориса Тадића тврдо супростављена опозиција био је Коштуничин ДСС иако су то биле блиске и сродне групације.

Тадашња опозициона СНС је више важила за сарадничку странку. Јесте СНС одржала чувени митинг на коме је њен тадашњи лидер Томислав Николић седео на стиропору, међутим, кључне су биле две ствари.

Прва је да је СНС одустала од демонстрација, какве су њене вође организовале док су били радикали у лето 2008. због хапшења и изручења Радована Караџића.

Друга је да је СНС важила за сарадничку опозицију, за странку са којом ће владајућа ДС направити „велику коалицију“ и решити се уцена слабих и безобразних ситних странака.

Вучић сада нема против себе никог ко би слично Коштуници, могао бити и довољно далеко од тврде опозиције и довољно близу, нити странку којој би најавио уласка у власт дизала популарност уместо да је спушта. Поједини посматрачи сматрају да би зато деловао само обрнути пут – уколико би неко из власти најавио да је напушта, па полако прелазио у опозицију.

Вучић држи своје окружење под контролом, а ту је и показни пример оснивача СНС Томислава Николића и јавне голготе кроз коју је прошао, иако богато материјално намирен, што овај пут чини немогућим. Оно што би можда деловало јесте странка градоначелника.

Изборне листе за парламент Србије које ће све вероватно прећи смањени цензус од 3 одсто у наставку избора, већ су предате. Реч је о шест листа, сем неприкосновне СНС, те СПС-ЈС, ту су радикали, УДС (бивше демократе, бивши либерали и бивши ДЈБ удружени са Ненадом Чанком), листа Александра Шапића и листа За краљевину Србију, бивших чланова СПО-а Вука Драшковића.

Листа Александра Шапића, председника општине Нови Београд, да је наступила као листа градоначелника, у којој би се нашли и Милан Стаматовић из Чајетине, Драган Јовановић из Тополе, али чак и Саша Пауновић из Параћина и Небојша Зеленовић из Шапца, могла је бити парламентарна листа која би успела да се одлепи од цензуса и добије значајно више гласова.

И да избије на треће место иза СНС и СПС. То је могла да буде групација у налету после ванредног стања, короне, празних улица и останка код куће.

Уместо тога, на Шапићевој листи су поједини осведочени екстремисти, што значи да је усмерена ка рвању са радикалима око истог бирачког тела и што даље од гласача СНС-а.

Уколико би садашња тврда опозиција у лику Савеза за Србију, одлучила да промени одлуку о бојкоту избора и проценила да треба да учествује, онда би требало да у први план стави опет Пауновића и Зеленовића који су већ предали своје локалне листе.

Уколико покушају са бившим председником Борисом Тадићем или глумцем Сергејом Трифуновићем у предводничкој улози, проћи ће исто као и на великом митингу 13. априла 2019. у Београду испред Народне скупштине. Биће звиждања, а Трифуновић ће, занет улогом, и да опсује. И то би било то.

(Данас)